

munitiøn. De er selvsagt udstyret med en selvdestruktionsmekanisme.

Som en naturlig konsekvens af vores indstilling til klyngevåben giver regeringen støtte til humanitær minerydning, som i praksis også omfatter anden ueksploderet ammunition end miner. I 2006 gav Danmark mere end 77 mio. kr. til minerydning, og beløbet vil blive nogenlunde på samme niveau i 2007. Det skal i den forbindelse nævnes, at Danmark har bidraget med i alt 10 mio. kr. til Libanon til rydning af klyngebomber og andet krigsaffald.

Grundlaget for regeringens internationale indsats er, at Folketinget i maj 2004 besluttede, at den danske regering skulle fortsætte den hidtidige indsats i alle internationale fora for hurtigst muligt at etablere et internationalt juridisk bindende forbud mod alle former for klyngeammunition, der ikke er udstyret med selvdestruktions-, selvdeaktiverings- eller selvneutraliseringsmekanismer.

Regeringen har siden denne vedtagelse fortsat sine bestræbelser på at nå frem til en international aftale om klyngeammunition. Vi har primært arbejdet inden for rammen af FN's våbenkonvention, også kaldet CCW, der har 102 medlemmer, derunder de vigtigste producent- og brugerlande. Det sidste er jo en vigtig pointe. En aftale, som ikke har de vigtigste producent- og brugerlandes tilslutning, vil ikke have større værdi. Derfor er det vigtigt at føre forhandlingerne i et forum, hvor de vigtigste producent- og brugerlande deltager.

Det er et overordnet princip i de igangværende forhandlinger at søge at skabe balance mellem på den ene side den militære nødvendighed, som mange lande tillægger afgørende vægt, og på den anden side de humanitære følger, som vi fra dansk side mener bør tillægges større vægt, end det hidtil har været tilfældet.

Virkeligheden er imidlertid sådan, at det kun er gennem respekt for denne balance, vi vil være i stand til at opnå universelle, langvarige, effektive løsninger. Hvis balancen forrykkes til fordel for et totalforbud eller et moratorium, vil de lande, der prioriterer den militære nødvendighed, melde sig ud, og så vil en ny regulering ikke få den ønskede effekt, heller ikke hvad angår beskyttelse af civilbefolkningen. Så vil der ikke være nogen regulering.

Kl. 18.45

Der har indtil for kort tid siden ikke været meget bevægelse at spore i FN-sporet, i CCW, med hensyn til regulering af klyngeammuniti-

øn. Regeringen har derfor sammen med flere ligesindede lande styrket indsatsen for at få indledt forhandlinger om en aftale, der specifikt skal regulere konstruktion af klyngevåben og deres anvendelse. Og der er endelig i de seneste måneder for alvor kommet skub i sagen. Det skyldes nok i høj grad Israels anvendelse af klyngebomber i Libanon sidste sommer, som vi jo kritiserede stærkt.

På grund af de manglende fremskridt inden for CCW indbød Norge til et internationalt møde i Oslo i februar i år. Der tilsluttede regeringen sig sammen med 45 andre stater en erklæring, hvori vi politisk forpligter os til inden udgangen af 2008 at indgå en international aftale, der skal forbyde klyngevåben, som forårsager uacceptable skader på civile.

Erklæringen taler ikke om et totalt forbud mod klyngevåben, men et forbud mod de typer, som notorisk har vist sig som upræcise og upålidelige og dermed i særlig grad skadelige for den civile befolkning. Dette gælder således ikke for den danske klyngeammunition, der er udstyret med selvdestruktionsmekanismer og hører til de mest pålidelige i verden.

Blandt de 46 stater, som i Oslo tilsluttede sig erklæringen, var 21 EU-medlemslande, derunder Storbritannien, Tyskland og Frankrig. Den proces, der indledtes i Oslo, fortsatte med et møde i Lima i sidste uge. Og der er aftalt yderligere møder i de kommende 12 måneder, således at vi kan leve op til hensigten om at blive færdige i 2008.

I lyset af Osloprocessen og den stigende internationale forståelse af nødvendigheden af at få taget fat på problemet med klyngevåben ser det endvidere ud til, at der vil kunne opnås enighed inden for CCW om at indlede snarlige forhandlinger om en regulering af klyngeammunition. Således er der langt om længe tegn på fremskridt i dette forum. Der pågår kontakter om udformning af et forhandlingskommisssorium, og vores uformelle kontakter tyder på, at vigtige lande som bl.a. USA nu er indstillet på at medvirke.

Det kan umiddelbart forekomme lidt ejendommeligt, at der nu er udsigt til to forhandlingsforløb, der er gensidigt forstærkende. Osloprocessen har tydeligvis skabt et pres på alle deltagerne i våbenkonventionen fra 1980. Det gælder bl.a. USA, Israel, Rusland og andre, som ikke deltog i Oslo. Vi vil sammen med vores EU-partnere deltage i begge processer. Vi vil dermed være med til at presse på for, at det internationa-